

Sygn. akt I C 214/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

13 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	Stażysta Magdalena Elżbieta Jabłońska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 września 2017 r. w B.

sprawy z powództwa H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K.

przeciwko M. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. R. kwoty

13.232,49 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że wierzytelność powstała w wyniku nawiązania przez stronę pozwaną z (...) Bank S.A. umowy w dniu 23 marca 2009 r. Powód na podstawie umowy cesji z dnia 15 marca 2016 r. przejął od wierzyciela pierwotnego wierzytelność wobec pozwanego.

Pozwany M. R. nie zajął stanowiska na piśmie, natomiast na rozprawie przyznał, że zawarł umowę z bankiem, jednocześnie podając, że ostatnią ratę miał wpłacić w terminie wskazanym w harmonogramie, czyli 23 marca 2014 r., a umowa nie została mu wcześniej wypowiedziana. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wobec upływu trzech lat.

Sąd ustalił, co następuje:

M. R. w dniu 23 marca 2009 r. zawarł z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Pozwany zobowiązał się do spłaty kredytu do 23 marca 2014 r.

(dowód: umowa k. 7-9; harmonogram spłat k. 10-11)

Do pozwanego skierowano zawiadomienie o przelewie wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty.

(dowód: zawiadomienie k. 5; wezwanie do zapłaty k. 6)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie:

Faktem niekwestionowanym jest okoliczność, że pozwany pozostawał w stosunku zobowiązaniowym z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G.. Umowa była zawarta ponad 8 lat temu, a pozwany w niniejszym postępowaniu podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu pozwany podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchylił się od obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powód nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2).

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 13.232,49 zł wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątpienia związane było z prowadzoną przez (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w G. działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie umowa z Bankiem zawarta została w 2009 r., nie została wypowiedziana. Zatem niewątpliwie z upływem ostatniego dnia wskazanego w harmonogramie spłaty należność stała wymagalna i od tej daty (24 marca 2014 r.) należy liczyć 3-letni termin przedawnienia roszczenia. W związku z powyższym przedawnienie roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy nastąpiło z dniem 24 marca 2017 r. Pozew zaś został złożony 27 marca 2017 r. (data nadania).

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwany w niniejszej sprawie nie zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż M. R. skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Skorzystanie przez pozwanego z przysługującego mu prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.